

40

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

**СТАНОВИЩЕ
на
Министерския съвет на Република България
по
конституционно дело № 12 за 2011 г.**

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 22 декември 2011 г. Министерският съвет е конституиран като заинтересувана страна по конституционно дело № 12 за 2011 г., образувано по искане на 58 народни представители от 41-ото Народно събрание за установяване на противоконституционност и на несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от Закона за управление на отпадъците (ЗУО), създадени съответно с § 1 и § 6, т. 1 от Закона за изменение и допълнение на Закона за управление на отпадъците (ДВ, бр. 30 от 2011 г.) (ЗИДЗУО) и на § 17 и 18 от Преходните и заключителните разпоредби (ПЗР) на същия изменителен закон. В искането на народните представители се твърди, че чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО и § 17 и 18 от ПЗР на ЗИДЗУО съответно противоречат на чл. 4, ал. 1, чл. 17, чл. 19 и чл. 55 от основния закон, не съответстват на чл. 3 от Договора за Европейския съюз, на чл. 9, чл. 11, чл. 119 и сл., чл. 145 и сл., чл. 151 и сл. и чл. 191 и сл. от Договора за функциониране на Европейския съюз, на чл. 16, чл. 17 и чл. 37 от Хартата за основните права на Европейския съюз и на чл. 1 от Протокол № 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и нарушават основни принципи, залегнали в регламенти и директиви в областта на управлението на отпадъците.

I. Относно твърдението за противоконституционност и несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО

Чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО изискват площадките, на които могат да се извършват дейностите по съхраняване и предварително третиране на отпадъци от метални опаковки, излязло от употреба електрическо и електронно оборудване, негодни за употреба батерии и акумулатори и излезли от употреба моторни превозни средства, съответно дейности с отпадъци от черни и цветни метали, да са разположени на територии, определени с общи устройствени планове за производствени и складови дейности, на пристанища за обществен транспорт с национално и регионално значение и на обекти на железопътната инфраструктура със стопанско предназначение, като всяка от тях трябва да отговаря на нормативните изисквания за опазване на човешкото здраве и околната среда.

Вносителите на искането отнасят своите твърдения за противоконституционност и за несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, единствено към предвиденото в чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО изискване за разположение на площадките върху територии, определени с общи устройствени планове за производствени и складови дейности. Според тях противоконституционността и несъответствието на разпоредбите с международните договори е в това, че площадките следва да бъдат разположени на територии, определени единствено с общите устройствени планове, а не и с подробните градоустройствени планове, като аргументират своето виждане с обстоятелството, че за почти всички населени места има изготвени подробни устройствени планове, но 2/3 от общините нямат общи устройствени планове, което предполага значителни отрицателни последици от икономически и екологичен характер при прилагането на оспорените разпоредби. Съответно застъпената в искането теза за противоконституционност и за несъответствие с международните договори се основава изцяло на твърдените негативни последици от въвеждането на изискването площадките да са разположени на територии, определени единствено с общите устройствени планове, като тя е развита в три насоки:

* Неравноправно третиране на икономическите оператори на територията на общините, които нямат общ устройствен план, което противоречи на прогласените в чл. 19 от Конституцията, чл. 3 от Договора за Европейския съюз, чл. 119 и сл. от Договора за функциониране на Европейския съюз и чл. 16 от Хартата за основните права на Европейския съюз принципи на свободната стопанска инициатива, отворена пазарна икономика и свободна конкуренция.

* Реална опасност от замърсяване на околната среда в общините с общ устройствен план вследствие концентриране на стопанската дейност с отпадъци за цялата страна на тяхната територия, което противоречи на прогласеното с чл. 55 от основния закон право на българските граждани на здравословна и благоприятна околна среда в съответствие с установените стандарти и нормативи, както и не съответства на установените в международните договори и общностното право изисквания за защита на околната среда и опазване на човешкото здраве – чл. 9, чл. 11 и чл. 191 и сл. от Договора за функциониране на Европейския съюз, чл. 37 от Хартата за основните права на Европейския съюз, регламентите и директивите в областта на управлението на отпадъците.

* Създаване на нова законова уредба относно изискванията за местоположението на площадките за дейности с отпадъци, несъобразяваща действащата уредба в Закона за устройство на територията - ЗУТ, което е в противоречие с принципа на правовата държава съгласно чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

Както посочва Конституционният съд - Решение № 10 от 2009 г. по к. д. № 12/2009 г., „в сферата на законодателната дейност принципът на правовата държава се проявява като изискване към действащите закони не само и не толкова с оглед процедурата на приемане и външното им оформяне, но и от гледна точка на тяхното съдържание и мястото им в правната система.” „Принципът на правовата държава изисква от законодателя да не допуска създаването на взаимоизключваща се правна уредба”, като придава на новоприетия закон самостоятелен смисъл и значение, а да го интегрира в системата на българското законодателство по начин, осигуряващ нейната вътрешна съгласуваност.

В съответствие с предвиденото в чл. 104, ал. 1 от ЗУТ предназначение на общите устройствени планове да са основа за цялостното устройство на териториите на общините, чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО изискват площадките, на които ще се съхраняват и третираат отпадъци, да са разположени върху определените с тях територии за производствени и складови дейности. Както се посочва в мотивите към ЗИДЗУО, целта на предложената от правителството и възприета от Народното събрание законодателна мярка е чрез изнасянето на стопанските дейности с отпадъци на площадки в зони с производствени и складови функции и в обекти на железопътната и пристанищната инфраструктура със стопанско предназначение, които са извън жилищните зони на населените места, да се осигури съобразяването им с изискванията за опазване на човешкото здраве и околната среда. В този смисъл чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО не само не противоречат на чл. 55 от Конституцията, но и осигуряват условия за реализация на прогласеното с нея основно право на българските граждани в съответствие с изискванията за защита на околната среда и опазване на човешкото здраве съгласно чл. 9, чл. 11 и чл. 191 и сл. от Договора за функциониране на Европейския съюз и чл. 37 от Хартата за основните права на Европейския съюз.

Законът за устройство на територията, уреждащ обществените отношения, свързани с устройството на територията – чл. 1, ал. 2, и Законът за управление на отпадъците, уреждащ екологосъобразното управление на отпадъците като съвкупност от права и задължения, решения, действия и дейности, свързани с образуването и третирането им, както и формите на контрол върху тези дейности – чл. 1, ал. 1, имат различно приложно поле. Двата закона не са в съотношение на общ към специален закон, при което ЗУО като специален закон в предвиждането си площадките да са разположени на територии, определени с общи устройствени планове за производствени и складови дейности, да дерогира действието на ЗУТ като общ закон за случаите, когато няма такива. С чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО не се изключва прилагането на уредбата в ЗУТ относно видовете устройствени планове и тяхното предназначение, съдържание и отношение един спрямо друг. Затова икономическите оператори на територията на

общините, които нямат общ, но имат подробен устройствен план с планове за регулация и режим на застрояване за цялото населено място, няма да са възпрепятствани да упражняват дейността си по отпадъците, тъй като спрямо тях ще се приложи уредбата на чл. 103, ал. 5 от ЗУТ, който гласи:

„Подробен устройствен план на населено място и на землището му може да се създава и когато няма общ устройствен план на населеното място. В случаите, когато плановите за регулация и режим на застрояване обхващат цялото населено място, те изпълняват и ролята на общ устройствен план на населеното място.”

Въведените с чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО изисквания са законодателна проява на държавно регулиране и държавен контрол върху стопанската дейност в защита на човешкото здраве и околната среда. Както се посочва в Решение № 6 от 1997 г. по к.д. № 32/1996 г. „Правото на свободна стопанска инициатива няма абсолютен характер. Свободата на стопанска инициатива не изключва принципите на държавно регулиране и на държавен контрол на стопанската дейност” и тя „може винаги да бъде ограничена и с оглед защитата на други конституционни ценности”, каквито са и здравословната и благоприятна околна среда съгласно чл. 55 от основния закон. „Свободната стопанска инициатива на участниците в стопанския живот е свързана и с еднаквите правни условия за стопанска дейност” - Решение № 3 от 2000 г. по к.д. № 3 от 2000 г., при каквито са поставени всички икономически оператори, осъществяващи дейности с отпадъци. За всички тях се отнасят предвидените в чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО ограничения да извършват съхранение и предварително третиране на отпадъци на площадки, разположени на определени за производствени и складови дейности територии – както за тези в общините с общ устройствен план, така и за тези в общини, където поради липса на общ устройствен план неговата роля се изпълнява от подробен устройствен план при условията на ЗУТ. Поддържаното в искането на народните представители неравноправно третиране на икономическите оператори с отпадъци не се основава на действащата законова уредба, предвид на което е и необосновано тяхното твърдение за противоречие на чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО с прогласените в чл. 19 от Конституцията, чл. 3 от Договора за Европейския съюз, чл. 119 и сл. от Договора за функциониране на Европейския съюз и

чл. 16 от Хартата за основните права на Европейския съюз принципи на свободната стопанска инициатива, отворена пазарна икономика и свободна конкуренция.

Действащата правна уредба и правните възможности, установени в нея, не налагат и посочените в искането транспортиране и концентриране на стопанската дейност с отпадъците само в населените места с общ устройствен план. Следователно прилагането на чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО не предпоставя отрицателни последици от екологичен характер за тези общини, предвид на което са необосновани съдържащите се в искането на народните представители твърдения за тяхно противоречие с прогласеното с чл. 55 от основния закон право на българските граждани на здравословна и благоприятна околна среда в съответствие с установените стандарти и нормативи и с установените в международните договори и общностното право изисквания за защита на околната среда и опазване на човешкото здраве – чл. 9, чл. 11 и чл. 191 и сл. от Договора за функциониране на Европейския съюз, чл. 37 от Хартата за основните права на Европейския съюз и ДФЕС, регламентите и директивите в областта на управлението на отпадъците.

Уредбата в чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО не влиза във вътрешно противоречие с чл. 97, ал. 1 от ЗУТ, съгласно който:

„Местоположението на площадките за изграждане на съоръжения и инсталации за третиране на отпадъци се определя с общите и подробните устройствени планове.”

Подобно противоречие би могло да бъде обосновано само ако по смисъла на ЗУТ общият и подробният устройствен план са алтернативни възможности за устройството на територията, но не и когато по изключение при липса на общ устройствен план, неговата роля се изпълнява от подробен устройствен план, отговарящ на предвидените в ал. 5 на чл. 103 условия.

Законът за устройство на територията не урежда общия устройствен план и подробния устройствен план като две алтернативи, които могат да се прилагат при устройството на териториите. Законът предвижда за всеки от тях различно предназначение и съдържание, а също така в ал. 4 на чл. 103 - и съответна тяхна взаимна обвързаност:

„Всеки устройствен план се съобразява с предвижданията на устройствените схеми и планове от по-горна степен, ако има такива, и представлява по отношение на тях по-пълна, по-подробна и конкретна разработка”.

Смисълът на законовото предвиждане в чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО е единствено да ограничи създаването на площадки за дейности с отпадъци в рамките на територии, определени с общия устройствен план за производствени и складови дейности, което не изключва определянето на тяхното по-конкретно местонахождение на основа на подробния устройствен план на същата територия съгласно чл. 97, ал. 1 от ЗУТ.

Предвид на посоченото за смисъла и значението на чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО в рамките на действащото законодателство считаме, че изложените в искането доводи за вътрешни противоречия във възприетата нова уредба спрямо други законови актове и неясноти при нейното тълкуване не дават основание за определянето им като противоречащи на чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

II. Относно твърдението за противоконституционност и несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на § 17 и §18 от ПЗР на ЗИДЗУО

В § 17 и § 18 от ПЗР на ЗИДЗУО са определени 10-месечен срок за привеждане на съществуващите площадки в съответствие с новите изисквания на чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО и процедура за това, съобразена с уредените в закона административни режими за извършване на стопанска дейност с отпадъци. В тях е предвидено също така частично или изцяло прекратяване действието на издадените преди влизането в сила на изменителния закон актове за осъществяване на регулираната от държавата дейност – лиценз, разрешение или регистрационен документ, ако тя или административните актове, на които се основава правото за нейното извършване, не бъдат приведени в съответствие с новите законови изисквания към площадките за съхраняване и предварително третиране на отпадъци.

Застъпената в искането на народните представители теза, на която се основават техните твърдения за противоконституционност и за

несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО и на § 17 и § 18 от ПЗР на ЗИДЗУО, е една и съща: При липса на общи устройствени планове в 2/3 от общините, но наличие на подробни устройствени планове за почти всички населени места разполагането на площадките за съхраняване и предварително третиране на отпадъци на територии, определени единствено с общите устройствени планове, а не и с подробните градоустройствени планове, предпоставя значителни отрицателни последици от икономически, екологичен и социален характер при прилагането на оспорените разпоредби. Изложените твърдения за противоконституционност и за несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на § 17 и § 18 от ПЗР на ЗИДЗУО по същество съвпадат с тези, посочени относно чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО. Развитите в искането допълнени твърдения за противоконституционност и за несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, са, както следва:

* Параграфи 17 и 18 от ПЗР на ЗИДЗУО, предвиждайки частично или изцяло прекратяване действието на издадените преди влизането в сила на изменителния закон актове за осъществяване на регулираната от държавата дейност, въвеждат наравноправно третиране на икономически оператори в общините без общ устройствен план в противоречие с прогласените в чл. 19 от Конституцията, чл. 3 от Договора за Европейския съюз, чл. 119 и сл. от Договора за функциониране на Европейския съюз и чл. 16 от Хартата за основните права на Европейския съюз принципи на свободната стопанска инициатива, отворена пазарна икономика и свободна конкуренция.

* Параграф 17 и 18 от ПЗР на ЗИДЗУО противоречат на чл. 17 от основния закон, чл. 17 от Хартата за основните права на Европейския съюз и чл. 1 от Протокол № 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, защото, предвиждайки частично или изцяло прекратяване действието на издадените преди влизането в сила на изменителния закон актове за осъществяване на регулираната от държавата, те засягат правото на частна собственост на икономическите оператори в общините без общ устройствен план - лишават ги от правото да ползват собствеността си върху съществуващите площадки за съхраняване и предварително третиране на

отпадъци в резултат на законодателна мярка, която не предвижда тяхното обезщетяване.

* Предвиденото с § 17 и § 18 от ПЗР на ЗИДЗУО прилагане на новите изисквания за местоположението на площадките за дейности с отпадъци спрямо заварените случаи предпоставя значителни отрицателни последици не само от икономически и екологичен характер, но и от социален характер, изразяващи се в закриване на работни места в общините, в които няма общ устройствен план, предвид на което оспорените разпоредби противоречат и на чл. 145 и сл. от Договора за функциониране на Европейския съюз, по-специално на прокламираните в чл. 151 цели да държавите – членки на Европейския съюз: насърчаване на заетостта, подобряване на условията на живот и труд, развитие на човешките ресурси с оглед високо и устойчиво равнище на заетост и борба с изключването от социалния живот.

* Параграфи 17 и 18 от ПЗР на ЗИДЗУО противоречат на принципа на правовата държава съгласно чл. 4, ал. 1 от Конституцията, защото предвидената в тях преуредба на заварените случаи съобразно новите изисквания за местоположението на площадките за дейности с отпадъци съставлява въвеждане на обратно действие на нормативен акт, съдържащ санкции за адресатите, които не се основават на тяхно виновно поведение, а на бездействието на друг правен субект – общините без общ устройствен план.

Както бе подробно изложено по-горе, поддържаното в искането на народните представители неравноправно третиране на икономическите оператори с отпадъци в общините без общ устройствен план не се основава на действащата законова уредба и правните възможности, установени в нея, като този извод е относим и към икономическите оператори, осъществяващи дейност с отпадъци въз основа на издадени преди влизането в сила на изменителния закон актове. Следва да се отбележи, че §17 и 18 от ПЗР на ЗИДЗУО не са в противоречие с прогласените в чл. 19 от Конституцията, чл. 3 от Договора за Европейския съюз, чл. 119 и сл. от Договора за функциониране на Европейския съюз и чл. 16 от Хартата за основните права на Европейския съюз принципи на свободната стопанска инициатива,

отворена пазарна икономика и свободна конкуренция, защото предвиденото в тях преуреждане на заварените случаи е именно за да се спази съдържащото се в тях изискване за еднакви правни условия за стопански дейност на всички, в това число на съществуващите икономически оператори с отпадъци, като в този смисъл е Решение № 5 от 2002 г. по к. д. № 5/2002 г.

Параграфи 17 и 18 от ПЗР на ЗИДЗУО предвиждат всички съществуващи площадки – и в общините с общ устройствен план, и в общините, които нямат такъв, да се приведат в съответствие с изискването те да са разположени върху определени за производствени и складови дейности територии. Както бе обосновано по-горе, законното включване на новото изискване в рамките на регулаторните режими на стопанската дейност с отпадъци е съобразена с основния закон проява на принципите на държавно регулиране и на държавен контрол с оглед защитата на здравето на населението и околната среда като конституционни ценности. В този смисъл съобразена с основния закон проява на принципите на държавно регулиране е и предвиденото с § 17 и § 18 от ПЗР на ЗИДЗУО преустановяване дейността на площадки, които не са съобразени със здравните и екологичните стандарти за тяхното местонахождение, на основа на частично или изцяло прекратеното действие на издадените преди влизането в сила на изменителния закон регулаторни актове.

Предмет на регулаторните актове е единствено правото за осъществяване на определен вид контролирана от държавата поради нейната обществена значимост дейност. С регулаторните актове не се създават вещноправни последици, съответно с прекратяването на тяхното действие не се засяга правото на частна собственост на икономическите оператори с отпадъци. Това не са актове на принудително отчуждаване на собственост за държавни и общински нужди по смисъла на чл. 17 от Конституцията, предвид на което към § 17 и § 18 от ПЗР на ЗИДЗУО не може да бъде предявено конституционното изискване за законово предвиждане на предварително и равностойно обезщетение на икономическите оператори, действието на чиито лицензи, разрешения или регистрационни документи е частично или изцяло прекратено.

Необосновано е и съдържащото се в искането твърдение, че § 17 и § 18 от ПЗР на ЗИДЗУО накърняват защитеното с чл. 17 от Конституцията право на частна собственост на икономическите оператори, лишавайки ги от правото да ползват собствеността си върху преустановените площадки за дейности с отпадъци. То се основава на разширително тълкуване на правото на частна собственост по смисъла на основния закон чрез включване в неговото съдържание и на правната възможност за ползване на собствеността за определени дейности. В своето Решение № 19 от 2009 г. по к. д. №12/2009 г. Конституционният съд е приел, че:

„Както логическото, така и систематическото тълкуване на чл. 17 от Конституцията недвусмислено посочват, че когато говори за "собственост", той има предвид вещно право, а не въобще "имущество" или "собственост в широк смисъл", както се поддържа в някои решения на Конституционния съд, за да може текстът да обхване и вземанията (Решение № 7 от 2001 г. по к.д. № 1 от 2001 г.; Решение № 17 от 1999 г. по к.д. № 14 от 1999 г.), търговското предприятие (Решение № 3 от 2000 г. по к.д. № 3 от 2000 г.), капитала на търговско дружество (Решение № 11 от 2001 г. по к.д. № 18 от 2000 г.), правото на зачитане на личната тайна в стопанската сфера (Решение № 18 от 1997 г. по к.д. № 12 от 1997 г.). В тези решения на практика като даденост се приема едно разширително тълкуване на понятието "право на собственост", като се смесват правото на собственост и основното конституционно право на собственост, което формира материалните основи на съществуване на индивида. По такъв начин в тях подменя имущественото право със субективното право в публично-правната сфера.”

Както бе подробно изложено по-горе, действащата правна уредба и правните възможности, установени в нея, не възпрепятстват съществуване на площадки за дейности с отпадъци на територията на общини, които нямат общ, но имат подробен устройствен план с планове за регулация и режим на застрояване за цялото населено място, като този извод е относим и към преуредбата на заварените площадки съгласно §17 и 18 от ПЗР на ЗИДЗУО в съответствие с новите изисквания на чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от ЗУО. Следователно прилагането на атакуваните разпоредби не предполага посочените в искането отрицателни последици от социален характер за населението в общините, в които няма общ устройствен план, предвид на

което са необосновани и съдържащите се в него твърдения за тяхно противоречие с чл. 145 и сл. от Договора за функциониране на Европейския съюз.

Неоснователни са и съдържащите се в искането твърдения, че в противоречие с прогласения в чл. 4, ал. 1 от Конституцията принцип на правовата държава § 17 и § 18 от ПЗР на ЗИДЗУО въвеждат обратно действие на нормативния акт, предвиждащ отговорност и санкции за неговите адресати. Както посочва Конституционният съд в Решение № 18 от 1997 г. по к. д. № 12/97 г.:

„Конституцията не изключва правото на Народното събрание да приема норми с обратна сила. Такова изключение изрично е постановено в чл. 5, ал. 3 от Конституцията, но очевидно не съществува обща забрана за други случаи.”

Доколкото в Конституцията няма забрана за материалния гражданскоправен закон да ретроагира, преуреждайки с обратна сила възникнали преди неговото действие отношения, конституционният принцип на правовата държава не е нарушен чрез уредените в § 17 и § 18 от ПЗР на ЗИДЗУО последици при неспазване на новите законови условия от съществуващите икономически оператори с отпадъци. С прилагането на предвидените в атакуваните разпоредби последици не се засягат и конституционно защитени техни права, с оглед на които да се обоснове недопустимост на обратното действие на закон съобразно принципа на правовата държава - Решение № 12 от 2010 г. по к. д. № 15/2010 г. Нещо повече, принципът на правовата държава „изисква да се стимулира поведение, съобразено със закона” при привеждането на заварените случаи в съответствие с изискванията на новия режим - Решение № 10 от 2002 г. к. д. № 12/2002 г.

Твърдяната в искането противоконституционност на § 17 и § 18 от ПЗР на ЗИДЗУО с принципа на правовата държава се базира на разбирането за предвидени в закон с обратно действие отговорност и санкции, които не само не са по смисъла на конституционното изключение на ал. 3 на чл. 5 и не засягат основни конституционни права, но не съответстват и на общоприетия юридически смисъл на тези понятия. Разгледани в по-широк план,

неблагоприятните последици от прекратяване действието на регулаторен административен акт безспорно имат санкционен характер за адресат, който не е съобразил своето поведение със законовите изисквания, но те не изразяват налагане както на наказателна, така и на каквато и да е друга юридическа отговорност. В този смисъл §17 и §18 от ПЗР на ЗИДЗУО не прехвърлят юридическа отговорност върху икономическите регулатори с отпадъци за виновното поведение на друг правен субект – общините, които нямат общ устройствен план, с което в искането се обосновава също тяхното противоречие с принципа на правовата държава.

При законовото преуреждане на съществуващи обществени отношения неминуемо се засягат икономически и други интереси на правни субекти, но това не е достатъчно основание да се оспорва всеки нов законодателен акт, когато той съобразява останалите начала на Конституцията, като противоречащ на прогласения в нея принцип на правовата държава. Нещо повече, както посочва Конституционният съд в Решение № 1 от 2005 г. на КС по конст. д. № 8/2004 г., „не бива да се допуска принципът за правовата държава да бъде неприсъщо натоварван, при което всякакво правно нарушение да бъде квалифицирано като противоречащо на правовата държава, а оттук - ясното съдържание и приложимост на принципа да бъдат накърнени”.

Предвид на гореизложените съображения считаме, че искането на петдесет и осем народни представители от 41-ото Народно събрание за установяване на противоконституционност и на несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на чл. 13а, ал. 3 и чл. 54, ал. 2 от Закона за управление на отпадъците (ЗУО), създадени съответно с § 1 и § 6, т. 1 от Закона за изменение и допълнение на Закона за управление на отпадъците (ДВ, бр. 30 от 2011 г.), и на § 17 и 18 от Преходните и заключителните разпоредби на същия изменителен закон, е неоснователно и следва да се отхвърли.

ЗА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ.

(Симеон Дянков)